

náno, naplnilo arci skutkovou podstatu §u 7 zák. o trestání válečné lichvy.

Jsou proto v jeho činu obsaženy veškeré náležitosti přečinu nedokonaného předražování podle §u 7 čís. 3 zák. o válečné lichvě.

Čís. 415.

Bylo-li hlavní přelíčení před soudem porotním odročeno na více dnů, jest je provéstí znovu a to před novou lavicí porotců.

Není třeba, by obžalovaný byl zpraven o tom (§ 303 tr. ř.), že pro odročené přelíčení nastala změna soudního sboru.

Předseda rozhoduje o tom, má-li ochuravěší porotce býti sproščen a kdo má nastoupiti na jeho místo.

Jest třeba, by tvrzení, jež má býti základem eventuální otázky, mělo podklad v zodpovídání se obžalovaného nebo ve výsledcích průvodního řízení.

Zmenšená přičetnost nevylučuje zlého úmyslu. Je-li pochybna přičetnost vraha, náleží dáti porotcům otázku dodatečnou o přičetnosti, nikoliv však otázku eventuální ve směru zločinu zabití.

Předpis §u 323 tr. ř. upravuje formu otázek jen potud, že nemají svou úpravou nutiti porotce ku složité odpovědi.

Hlavní otázka nemusí se krýti s obžalobou.

Soud není povinen, by sám od sebe dal otázku kontrolní.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1921, Kr I 36/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jako porotního soudu v Plzni ze dne 26. listopadu 1920, jímž stěžovatelé uznáni byli vinými a to: Jan Sch. zločinem úkladné vraždy zjednané dle §§ 134, 135 tr. zák., Václav W. spoluvinou na zločinu úkladné vraždy zjednané dle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3, 136 tr. zák. a Anna K-ová vzdálenou spoluvinou na zločinu zjednané vraždy úkladné dle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 a 137 tr. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaných Jana Sch., Václava W. a Anny K. berou rozsudek v odpor, poněvadž po odročení porotního přelíčení ze dne 8. listopadu 1920 za účelem prozkoumání duševního stavu Jana Sch. na neurčito, před novým hlavním přelíčením, zahájeným dne 18. listopadu 1920, proti návrhu obhájce W-ova, by přelíčení bylo provedeno před lavicí porotců, původně, dne 8. listopadu 1920, vylosovaných, přikročeno bylo ku novému vylosování porotců, při čemž částečně jiní porotcové byli vylosováni. Zmateční stížnost Jana Sch. vidí v tomto postupu zmatek dle §u 344, čís. 1 tr. ř., poněvadž prý porotní dvůr soudní nebyl náležitě obsazen. Zmateční stížnost Václava W-a dovolává se důvodů §u 344 čís. 1, 4 a 5 tr. ř., aniž by se blíže vyslovovala o tom, ve kterém směru shledává prvuvedený důvod, a který předpis zákona, jsoucí pod sankcí zmatečnosti, byl porušen dle jejího náhledu postupem soudu porotního. Zmateční stížnost Anny K-ové dovolává se v úvodu

stížnosti všeobecně důvodů §u 344 čís. 1, 4 tr. ř., i ona opomíjí však vysloviti se přesněji ve směrech, při stížnosti W-ově označených. Že o ne-náležitém obsazení porotního soudu sborového (stížnost Sch-ova) nemůže býti vůbec řeči, jest na snadě, poněvadž šlo by při vytýkaném postupu leda o vadu při sestavování lavice porotců. Ježto však z protokolu o hlavním přelíčení ze dne 18. listopadu 1920 nevychází na jevo, že by se byl některý z obhájců kromě obhájce Václava W-a proti vytýkanému nyní postupu soudu v době, již vymezuje poslední věta §u 344 čís. 1 tr. ř., jakýmkoliv způsobem ohradil, jest vůbec vyloučeno, by tato domnělá vada byla uplatňována jako zmatek čís. 1 §u 344 tr. ř., jak činí zmateční stížnosti obžalovaných Jana Sch-a — Anny K-ové. Že by však postup soudu v napadeném směru přičil se některému z předpisů, jež jsou taxativně uvedeny v § 344 čís. 4 tr. ř., vyloučeno jest prostým porovnáním s těmito předpisy, z nichž jen §§y 303, 307 tr. ř., týkající se sestavování lavice porotců, mohly by přijíti v úvahu. Zmateční stížnost obžalovaného Václava W-a dovolává se §u 344 čís. 1 tr. ř. marně. Neboť, třeba že lze přisvědčiti tvrzení stížnosti, že nevzetí porotců do přísahy před odročením hlavního přelíčení ze dne 8. listopadu 1920 nebránilo by samo o sobě vedle §u 313 tr. ř., by v přelíčení dne 18. listopadu 1920 před touže lavicí porotců nebylo pokračováno, ježto přelíčení bylo odročeno, nežli ještě dospělo stadia uvedeného v §u 313 tr. ř. a že také předpis §u 23 poslední odstavec zákona ze dne 23. května 1919, čís. 278 sb. z. a n. neřeší přímo otázku, o níž tuto šlo, přece jen nelze přehlédnouti, že při hlavním přelíčení dne 8. listopadu 1920 věcně vůbec nebylo ještě jednáno, že přelíčení odročeno bylo na neurčito a dne 18. listopadu 1920 musilo býti od počátku znovu provedeno, to tím spíše, ana nastala i změna v obsazení soudního sboru porotního. Za takovýchto okolností nejen že nepřičilo se předpisu §u 304 tr. ř., nýbrž naopak úplně mu vyhovovalo, že soud porotní přikročil ku sestavení nové lavice porotní. A jelikož stížnost ani ne tvrdí a nemůže tvrditi, že by lavice porotců alespoň z důvodu, o němž tuto jde, nebyvala co do počtu úplnou nebo, že by zde bývala jiná ze závad v §u 344, čís. 1 tr. ř. uvedených, pokud se týkají lavice porotců, není pro zmatek dle uvedeného paragrafu zákonitého podkladu. Než zmateční stížnost dovolává se marně i všeobecného zmatku dle §u 344 čís. 5 tr. ř. Neboť jednak nebylo zde, jak shora vyličeno, porušení předpisů nebo zásad trestního řízení, jednak jest za okolností shora uvedených zcela zřejmo, že i případné porušení nemohlo míti na rozhodnutí vlivu, pro stěžovatele škodlivého, kdyžtž stížnost ani nenaznačuje, že by některý z nově vylosovaných porotců, při jejich losování obhajoba bez omezení vykonávala své právo zamítací, byl snad nějak předpojat proti stěžovateli a že tomu nebylo tak u původních porotců. Ba vzhledem ku době 10 dnů, která mezi původním a odročeným přelíčením uplynula, musilo by každým způsobem uznáno býti za prospěšno a v zájmu obžalovaných, když přelíčení od počátku znovu bylo prováděno. Neboť, byť i trestní řád — na rozdíl od trestního řádu říšsko-německého — neomezoval přímo dobu, jaká smí uplynouti mezi přelíčením a jeho pokračováním, aniž by přelíčení od počátku znovu musilo býti prováděno, přece jest na snadě, že doba 10 dnů činí již pochybným, zda původní porotcové mají ještě výsledky prvního přelíčení — jichž zde však vlastně vůbec ještě nebylo — v tak čerstvé paměti, jak vyžaduje toho zásada přímosti. A pouka-

zuje-li zmateční stížnost na to, že mezi 20. listopadem, na kdy přelíčení ze dne 18. listopadu 1920 bylo opět odročeno, a mezi 26. téhož měsíce, kdy v něm bylo před týmž porotním soudem pokračováno a přelíčení bylo zakončeno, uplynuly rovněž více než 4 dny, což stížnost po případě takéž jako zmatek uplatňuje, stačí poukázati na to, že stěžovatel proti tomuto postupu soudu dle protokolu o hlavním přelíčení vůbec se neohradil, takže i kdyby tu byla zákonitá závada, čemuž ovšem není tak, nemohla by stěžovatelem ani s hlediska §u 344 čís. 1, ani dle §u 344 čís. 5 tr. ř. vůbec býti uplatňována. Poukazuje-li konečně stížnost na to, že v lavici porotců, dne 18. listopadu sestavené, bylo několik porotců, kteří zúčastnili se přelíčení ze dne 8. listopadu 1920, ostatně již před vlastním řízením ve věci odročeného, což nesrovnává se prý se zásadou §§ 332, 348, 350 tr. ř., jelikož bylo porotce ty vedle §u 306, č. 4 tr. ř. vyloučiti, vyvrací se námitka ta již naprostou růzností tohoto případu a případů citovaných paragrafů, jež obdobné použití dotyčných předpisů předem vylučuje.

Zmateční stížnosti V á c l a v a W - a i A n n y K - o v é uplatňují dále jako zmatek, ona dle §u 344 čís. 4 po případě čís. 1, tato, dovolávajíc se v úvodu všeobecně týchž zmatek, že při přelíčení ze dne 18. listopadu 1920 nastala vůči obsazení soudního sboru ze dne 8. listopadu 1920 změna v osobě jednoho z přísedících, aniž prý stěžovatelé o tom, jak to předpisuje § 303 tr. ř., tři dni před přelíčením byli zpraveni. Než, že seznam porotců a seznam členů sboru soudního byly stěžovatelům před přelíčením ze dne 8. listopadu 1920 sděleny, vyplývá ze spisů a nebylo stěžovatelé popíráno. Tím již vyhověno bylo předpisu §u 303 tr. ř. a nemůže proto o jeho porušení, opodstatňujícím zmatek §u 344, čís. 4 tr. ř. býti řeči. Budiž proto jen mimochodem ještě podotknuto, že žádný ze stěžovatelů ve stížnosti netvrdí, že by snad měl proti nově nastoupivšímu členu soudního sboru nějaký důvod odmítací, jehož případné včasné uplatňování má právě předpis §u 303 tr. ř. zaručiti. Brání proto dovolávání se zmatečních důvodů §u 344, čís. 4 tr. ř. již předpis předposledního odstavce §u 344 tr. ř. Dle §u 344, čís. 1 tr. ř. nelze však nahodile nastalou změnu v osobě jednoho přísedícího soudního sboru přivésti ku platnosti, ježto předseda hned na počátku přelíčení ze dne 18. listopadu 1920 zpravil strany o změně, aniž by byl stěžovatel anebo jeho obhájce závady té vytkl (§ 344 čís. 1 posl. věta). Poukazuje-li pak stížnost Václava W-a na to, že měl býti stěžovatelé a jeho obhájci vzhledem k tomu, že mezi oběma přelíčeními mohla nastati změna v seznamu porotců a že dne 18. listopadu 1920 lavice porotců znovu byla sestavována, dodán opětně seznam porotců, tedy postrádá toto tvrzení všelikého podkladu již proto, že oboje přelíčení spadala do téhož porotního období a stížnost ani nena značuje, že by snad v původně dodané listině porotců až do opětného přelíčení nějaká změna byla nastala.

Zmateční důvod §u 344 čís. 1 tr. ř. spatřují stížnosti Václava W-a a Anný K-ové též v tom, že za přelíčení dne 18. listopadu 1920 propuštěna byla porotkyně Žofie K. pro ochuravění p ř e d s e d o u z lavice porotců a na její místo nastoupil náhradní porotce Terezie F. Ježto dle §u 310 tr. ř. vzhledem ku závěrečné větě §u 306 tr. ř. (rozh. sb. č. 1695) — jest prý oprávněn jen soudní sbor porotní, nikoli předseda, na místo odstoupivšího porotce povolati porotce náhradního do lavice porotců, nebyla

prý lavice porotců co do počtu úplná, když povolání stalo se jen předsedou soudu. Názor tento není správným, ježto § 306 tr. ř. jedná o vyloučení porotců a jen o důvodech, jimiž uplatňováno je vyloučení z úřadu porotce, rozhoduje soudní dvůr. V tomto případě platí však předpis §u 310 tr. ř., který ustanovuje, kdy místo hlavních porotců nastupují porotcové náhradní. Zde jest předepsán postup tento podle pořadí, v jakém porotcové byli vylosováni a pro nějaké usnesení soudního dvoru není podkladu.

Zmateční stížnost Jana Sch-a uplatňuje dále důvod §u 344, čís. 5 tr. ř., poněvadž přes návrh obhajoby nedal soud ohledně stěžovatele porotcům též eventuální otázku na zločin zabití, čímž prý porušen byl předpis §u 320 tr. ř. Že by při porotním přelíčení kýmkoli jiným než obhájcem bývalo tvrzeno, že obžalovaný Sch. nejednal v úmyslu, Markétu W-ovou usmrtiti, nýbrž jen ve všeobecném úmyslu nepřátelském, sama zmateční stížnost netvrdí. Poukazuje jen na znalecký posudek o duševním stavu stěžovatele, dle něhož označen byl slabomyslným prostředního stupně, a dovozuje z toho, že jest p o c h y b n ý m, zda stěžovatel zplna postřehl následky svého jednání, zvláště, uvědomil-li si zcela jasně, že páše vraždu. Z okolnosti, že obžalovaný, byv dříve již ku zavraždění Markéty W-ové zjednan, vraždy dříve nespáchal a z prokázaného nepřátelského smýšlení proti Markétě W-ové dovozuje stížnost, že jednal z nejasného pudu, nejsa sobě následkem své slabomyslnosti svého skutku plně vědom. Nemůže býti pochyby, že pouhé tvrzení stavu, kryjícího skutkovou podstatu eventuální otázky, obhájcem nestačí k uskutečnění předpokladu dle §u 320 tr. ř., an by jinak obhájce měl vždy možnost, aby pro svého klienta jakoukoli otázku eventuální vymohl. Tvrzení takové musí míti podklad buď v zodpovídání se obžalovaného nebo ve výsledcích průvodního řízení. Ovšem nelze též požadovati, by stav, kryjící skutkovou podstatu jiného trestního činu, právě obžalovaným nebo z jiné strany za průvodního řízení výslovně byl tvrzen. Zvláště ohledně úmyslu nutno označiti postačitelým, je-li úmysl, od předpokladu obžaloby odchylný, dle celkového stavu líčení napovězen. Než tomu v tomto případě není tak. Stěžovatel sám přímý úmysl, Markétu W-ovou usmrtiti, bez jakéhokoli obmezení doznal. Prokázané všeobecně nepřátelské smýšlení stěžovatelovo vůči zavražděné nevyklučuje, by se smýšlení to v konkrétním případě nemohlo vykristalisovati v přímý úmysl vražedný. Že však zjištěná slabomyslnost stěžovatelova, ani ne vysokého, nýbrž jen prostředního stupně, nebo, jak znalcem výslovně dodáno, stupně ještě menšího, zlého úmyslu zákonem pro ten který zločin vůbec, tedy i pro zločin vraždy, požadovaného nevyklučuje, vyplývá již z předpisu §u 46 lit. a) tr. z. vzhledem ku § 1 a 2 tr. zák. Zmateční stížnost není též co do pojmu zlého úmyslu na stanovisku platného trestního zákona, jenž vidí přímý zlý úmysl v tom, že pachatel zlo, se zločinem spojené, přímo na myslí měl a na něm se usnesl, vyžadujíc způsobilost pachatele, by následky skutku plnou měrou si uvědomil. Tím staví se na stanovisko, že i t. zv. z m e n š e n á přičetnost, pouhou slabomyslností přivoděná, vylučovala by již zlý úmysl, §em 134 tr. zák. vyžadovaný, kteréžto stanovisko jest však, jak vyplývá ze shora citovaných paragrafů, platnému zákonu cizím. Soud vyhověl plně zákonné své povinnosti, když porotcům vzhledem ku pochybnostem o stěžovatelově přičetnosti, za hlavního přelíčení

napovězeným, dal otázky dodatkové ve směru §u 2, lit. a) i c) tr. zák. Pro eventuální otázku ve směru zločinu zabití nebylo zde zákonnitého podkladu a nemůže proto býti řeči o porušení předpisu §u 320 tr. ř., jímž zmatek uplatňovaný byl by podmíněn.

Zmateční stížnost obžalovaného Václava W-a vytýká rozsudku zmatek §u 344 čís. 5 a 6 tr. ř., poněvadž soud nedal porotcům též eventuální otázky na vzdálenou spoluvinu stěžovatelovu na vraždě Markéty W-ové. Ježto nepřipuštění eventuální otázky tam, kde dle předpisu zákona měla býti připuštěna, tvoří zvláštní, zákonem ustanovený důvod zmatečnosti, nelze téže okolnosti uplatňovati s hlediska všeobecného důvodu zmatečnosti §u 344 čís. 5 tr. ř. Než ani zmatek dle §u 344 čís. 6 tr. ř. zde není. Zmateční stížnost dovozuje povinnost soudu, dáti eventuální otázku na vzdálenou spoluvinu stěžovatelovu při vraždě, z okolnosti, že Jan Sch. nějakou dobu před spácháním vraždy tázal se stěžovatele Václava W-a: »Bauer, was gibt ihr mir, wenn ich die Bäuerin erschlage?« Dotaz ten nasvědčuje prý tomu, že Sch. již v ten čas sám byl rozhodnut, že Markétu W-ovou usmrtí a následkem toho nemohl to býti více tvrzený návod stěžovatelův (Václava W-a), jenž v něm vůli tu vyvolal. Jen tehdy bylo by však lze mluvit o vraždě zjednané ve smyslu §u 135 čís. 3 tr. zák. na rozdíl od pouhé vzdálenější spoluviny na vraždě ve smyslu §u 137 tr. zák., již uznána byla vinnou spoluobžalovaná Anna K-ová. I když se přisvědčí vývodům zmateční stížnosti, že s hlediska §u 320 tr. ř. nelze požadovati pro eventuální otázku, by skutkový stav, kryjící podstatu jiného trestného činu byl vůbec, neřku-li právě obžalovaným přímo tvrzen, že stačí již, byl-li dle výsledků průvodního jednání napovězen, nelze přisvědčiti názoru stížnosti, že tato podmínka by bývala zde zvláště dána výpovědmi, na něž stížnost poukazuje. Okolnost, že obžalovaný Sch. Ludvíka K-a snad navedl, by se otázal hospodáře, co mu dá, když on, Ludvík K., hospodyně se světa sprovodí, a okolnost, že obžalovaný Sch. sám prý nějaký čas před vraždou hospodáře se otázal, co by mu zaplatil, kdyby on, Sch., jeho ženu usmrtil, poukazují nanejvýše na to, že se Sch. myšlenkou na usmrcení Markéty W-ové zabýval. Právě tázací forma výroku vyvrací, že by se byl již pro svou osobu na tom byl ustálil, že W-ovou usmrtí, poukazujef spíše zřejmě na to, že očekával teprve ponuknutí se strany druhé, by se rozhodl pro provedení skutku. Neprávem tvrdí proto stížnost, že nemohl stěžovatel působením svým v Janu Sch-ovi vyvolati vůli, která u něho dle uvedeného dotazu již byla. Dotazem tím dáno Václavu W-ovi pouze na jevo, že by byl Jan Sch. způsobilým nástrojem ku provedení vraždy, případnému pokusu zjednání ne nepřístupný. Jestliže pak Václav W. okolnosti té skutečně použil, aby Jana Sch. nabídkou odměny ku vraždě své manželky zjednal, nemůže dle vlastních vývodů stížnosti o eventualitě pouhé vzdálené spoluviny na vraždě, tvořící podklad eventuální otázky, býti řeči a nemohl proto porušiti soud předpis §u 320 tr. ř. tím, že otázky té přes obhájcův návrh nepřipustil.

Tentýž zmateční důvod spatřuje zmateční stížnost Václava W-a i v tom, že do I. hlavní otázky ohledně Jana Sch-a pojata byla věta »wozu er (Sch.) von ihrem Ehegatten, dem Grundbesitzer Wenzel W. gedungen wurde.« Zmateční stížnost spatřuje v tom porušení předpisu §u 323 tr. ř., že otázky porotcům upraveny býti mají tak, aby odpověď na ně zůti

mohla »ano« nebo »ne«, jelikož prý kladná odpověď ku I. hlavní otázce ohledně Jana Sch. měla by nutně v zápětí odsouzení stěžovatelovo (Václava W-a) i tehdy, kdyby porotcové nechtěli přisvědčiti, že Jan Sch. zjednan byl stěžovatelem ku vraždě a vedla by ku zřejmému odporu ve výroku porotců, kdyby tito VII. hlavní otázku, týkající se stěžovatele, zodpověděli záporně. Než tvrzení stížnosti o porušení předpisu §u 323, odstavec prvý tr. ř. spočívá zřejmě na nesprávném pojetí tohoto předpisu. Předpis ten upravuje formu otázek jen potud, že nemají svou úpravou nutiti porotce ku složité odpovědi, obsahující snad skutkové neb právní zjištění. Tomu požadavku však jak I. hlavní tak i VII. hlavní otázka vyhovuje, jakž dokazuje skutečný výrok porotců. Porotcové mohli přisvědčiti k otázce první s obmezením, v druhém odstavci §u 328 tr. ř. vytknutým, nepokládali-li stěžovatele vinným dle VII. hlavní otázky, a zamýšleli-li otázku tu zodpověděti záporně. Proti kladné odpovědi pouhým »ano« k oběma otázkám, jak k ní skutečně též došlo, nebylo nejménší závady. Že by ovšem odporoval výrok sám sobě, kdyby byli porotcové k první hlavní otázce odpověděli kladně bez obmezení, zjednaní vraždy stěžovatelem vylučujícího, ku sedmé otázce hlavní však záporně, dalo by ovšem podnět ku zmatku dle §u 344 čís. 9 tr. ř., nedokazuje však, že by tu byla vada proti předpisu o kladení otázek, poněvadž výrok, sobě odporující, nemusí míti důvod v nesprávné úpravě otázek, nýbrž může nastati nesprávným jich pojetím porotci i tehdy, byly-li otázky zcela správně upraveny.

Spatřuje-li konečně stížnost Václava W-a též důvod zmatečnosti v tom, že VII. hlavní otázka nekryje se doslovně se zněním obžaloby, jak byla při hlavním přelíčení doplněna, pokud nejsou pojata do ní slova, že jednaní Jana Sch-a, Václavem W-em ku manželčině vraždě zjednaného, stalo se, na rozdíl od Anny K-ové, přím o a že, neobsahující bližších údajův o způsobu, jak stěžovatelem na Jana S-a byla působeno, nevyhovuje též předpisu § 318 tr. ř. o individualisování skutku, nelze ani tu uznati ji důvodnou. Ovšem kryje se hlavní otázka pravidelně s výrokem obžaloby; než v tomto případě vysvětluje se výslovné vytknutí přímého působení stěžovatelova na Jana Sch-a spojením obžaloby na něho s obžalobou na Annu K-ovou v jednom odstavci a mělo naznačiti jen rozdíl vůči obžalobě, jež byla vznesena na tuto pro spolupůsobení vzdálenější. Jakmile spojení toto následkem položení zvláštních hlavních otázek ohledně každého jednotlivého obžalovaného odpadlo, odpadla i potřeba, by vytknuto bylo přímé působení stěžovatelovo; došloť výrazu již formulováním otázky na zjednanou vraždu vůči otázce na vzdálenou spoluvinu ohledně Anny K-ové. Co pak se týče individualisování skutku, jest tento v hlavní otázce, týkající se stěžovatele, úplně dle předpisu § 318 tr. ř. poukazem na hlavní otázku, označující přesně čas a místo vraždy, jméno zavražděné a jméno vraha, stěžovatelem zjednaného, individualisován způsobem, úplně postačitelným, by s jiným skutkem téhož druhu nemohl býti zaměněn a pachatel chráněn byl proti opětnému stíhání pro též skutek. To co zmateční stížnost pohřešuje, spadá již do oboru specialisování skutku, §em 318 tr. ř. nijak nepředepsaného. Měl-li stěžovatel ve směru tom z jakýchkoli důvodů za potřebné, by pojem zjednaní blíže porotcům byl precisován, bylo na něm, by vedle posledního odstavce § 323 tr. ř. požádal o zvláštní otázku kontrolní, což se nestalo.

Z moci úřední soud ku položení dotyčné otázky povinen nebyl a nemůže proto vytykáno býti jako zmatek, že otázku tuto nepoložil.

Čís. 416.

Poštovní a nádražní úřad, jakož i četnická stanice jsou veřejnými úřady ve smyslu § 76 tr. zák.

K zákonnému pojmu násilí stačí násilí psychické, morální.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1921, Kr II 110/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Uh. Hradišti ze dne 5. února 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem pozdvižení dle § 68 tr. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal obžalované vinnými zločinem veřejného násilí dle § 76 tr. zák.

Důvody:

Nalézací soud neshledal v činu obžalovaných skutkové podstaty zločinu velezrady dle § 58 b), c), tr. zák., na který zněla obžaloba, nýbrž uznal je vinnými pouze zločinem pozdvižení dle § 68 tr. z., aniž by, jak předpisuje § 270 č. 5 tr. ř. v doslovu zákona ze dne 18. prosince 1919 čis. 1 sb. z. a n.z. roku 1920 v rozhodovacích důvodech rozsudku bylo uvedeno, kterými úvahami soud se řídil, rozhoduje právní otázky a zamítaje přednesené námitky. Ježto tedy v odpor vzatý rozsudek, předsevzav toliko zjištění, nevyložil, jak dle zmíněného zákonného předpisu byl povinen, kterými právními úvahami byl soud při rozhodování veden, a nerozvedl, kterými skutečnostmi jsou vyčerpány jednotlivé pojmové znaky zločinu pozdvižení dle § 68 tr. z., omezuje se toliko na stručný výrok, že jednání obžalovaných zakládá skutkovou podstatu tohoto zločinu, nemohl nejvyšší jako zrušovací soud přezkoumati v tomto směru názor první stolice. To však, co zjistil nalézací soud, zahrnuje v sobě skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle § 76 tr. zák. a nelze proto zmateční stížnosti obžalovaných, vytykající rozsudku důvod zmatečnosti dle čis. 10, § 281 tr. ř., upříti oprávněnosti. Skutková podstata zločinu dle § 76 tr. zák. předpokládá totiž, by někdo sám o sobě nebo ve spojení s jinými násilně rušil shromáždění, ku projednání veřejných záležitostí vládou svolané, soud nebo jiný veřejný úřad v jeho schůzi, v jeho trvání nebo působnosti, nebo mu v tom násilně překážel, nebo na jeho usnesení nebezpečným vyhrožováním působiti hleděl. V té příčině zjistil nalézací soud, že 13. prosince 1920 odebrali se obžalovaní František S. a Matouš P. na četnickou stanici v R. asi se 60 jinými dělníky, z nichž asi 15 vstoupilo s nimi dovnitř, a žádali, odvolávajíce se na vyšší rozkaz, přítomného strážmistra Karla H., by jim vydal zbraně, načež strážmistr H., ježto viděl, že situace je vážná a že by byl marný odpor, nechal si vzíti pušku, kdežto ostatní obžalovaní zůstali na chodbě a před budovou, že druhý proud davu táhl ku poštovnímu úřadu, kde zakročil obžalovaný Adolf H. a že konečně i na místní nádraží odebral se obžalovaný František S. se zástupem asi 40 lidí, při čemž zůstala na poštovním úřadě a na nádraží hlídka až asi do půl 8. hodiny večerní, by úředníci dělali službu pod jejím dozorem. Pod veřejnými úřady dlužno rozuměti ony orgány státu, okresů